

Arrest

nr. 349 552 van 30 juni 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 11 februari 2026 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel 1bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2, oud, van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 8 juni 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die verzoeker had ingediend op 11 augustus 2025, onontvankelijk verklaard op grond van de volgende motieven:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.08.2025 werd ingediend door :

*U., D.W. [...]
nationaliteit: Nigeria
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15

september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 24.11.2021 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 03.11.2022 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos opnieuw geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef illegaal in België tot hij op 20.07.2023 een eerste aanvraag gezinshereniging indiende, in functie van zijn feitelijke partner, dhr. K.M.. Deze aanvraag werd echter negatief afgesloten op 17.01.2024 en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 22.01.2024. Op 03.12.2024 dient hij een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, in functie van zijn feitelijke partner, mevrouw O.J. Deze aanvraag wordt echter negatief afgesloten op 19.05.2025 en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 24.05.2025.

De duur van de asielprocedures – namelijk iets meer dan twee jaar voor de eerste en zeven maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op zijn relatie met een verblijfsgerechtigde vreemdelinge. Echter, toont hij niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relatie, betrokkene zich dient te beroepen op de geijkte procedure van artikel 47 van de wet van 15.12.1980. Uit het administratief dossier blijkt echter dat betrokkene reeds een aanvraag indiende maar dat deze geweigerd werd daar hij niet voldeed aan de voorwaarden. Verder stellen we vast dat betrokkene bij huidige aanvraag 9bis geen enkel stuk voorlegt dat betrekking heeft op zijn partner of hun relatie. Het administratief dossier bevat slechts enkele foto's en printscreens van (vermoedelijk WhatsApp) berichten. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat ze een feitelijke partnerrelatie met een duurzaam karakter onderhouden met de intentie een duurzame levensgemeenschap op te bouwen. We stellen dus vast dat betrokkene niet aantoont dat er in casu sprake is van een stabiele en duurzame partnerrelatie. Het enkele gegeven van een samenwoning toont nog niet noodzakelijkerwijze het bestaan aan van een oprechte en duurzame partnerrelatie die als gezinsleven wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont niet concreet aan dat in zijn geval wel degelijk een oprechte en duurzame partnerrelatie, en dus beschermenswaardig gezinsleven, moet worden aangenomen. (RVV, arrest 253682 van 29.04.2021).

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM ter bescherming van zijn in België opgebouwde gezins- en privéleven. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aantoont dat er nog familieleden van hem in België verblijven. Hij beroept zich echter wel op zijn partnerrelatie met een verblijfsgerechtigde onderdane. We stellen echter vast dat betrokkene niet aantoont dat er in casu sprake is van een stabiele en duurzame partnerrelatie. Het enkele gegeven van een samenwoning toont nog niet noodzakelijkerwijze het bestaan aan van een oprechte en duurzame partnerrelatie die als gezinsleven wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont niet concreet aan dat in zijn geval wel degelijk een oprechte en duurzame partnerrelatie, en dus beschermenswaardig gezinsleven, moet worden aangenomen. (RVV, arrest 253682 van 29.04.2021). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het

EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden een bewijs van deelname aan het participatietraject en een verklaring inzake vrijwilligerswerk voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Nigeria uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op zijn vervreemding van Nigeria. Hij zou er geen eigendommen meer hebben, geen bindingen en hij zou er niet kunnen voorzien in zijn basisbehoeften, zoals een inkomen en huisvesting waardoor hij zou terechtkomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie. Echter, betrokkene maakt dit niet aannemelijk. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat hij nog verschillende familieleden heeft in Nigeria, waaronder zijn moeder, zijn broer en zijn twee zussen. In België heeft hij geen familieleden. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 27 jaar in Nigeria en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst waardoor hij niet meer zijn kunnen voorzien in zijn basisbehoeften. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een re-integratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomens genererende activiteiten. Re-integratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Naargelang het land naar waar wordt teruggekeerd, wordt er geval per geval bekeken of betrokkene in aanmerking kan komen voor deze re-integratiebijstand (https://belgium.iom.int/sites/g/files/tmzbd11286/files/inline-files/infogids-vrijwillige-terugkeer-en-re-integratieva-nuit-belgie_nl.pdf). Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niet zou kunnen voorzien in zijn basisbehoeften en in een toestand van verregaande materiële deprivatie terecht zou komen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat de socio-economische omstandigheden waarin hij bij een terugkeer naar Nigeria zou terechtkomen dermate precair zouden zijn dat ze een buitengewone omstandigheid zouden uitmaken en een risico op schending van art. 3 EVRM zouden vormen. Hierbij verwijst hij naar het arrest Sufi en Elmi t. het Verenigd Koninkrijk (nr. 8319/07, 28 juni 2011) en het arrest S.H.H. t. het Verenigd Koninkrijk (nr. 60367/10, 29 januari 2013) en andere rapporten. Echter, betrokkene past dit niet toe op de eigen situatie. Betrokkene toont niet aan dat hij persoonlijk geraakt zou worden indien hij terugkeert naar zijn land van herkomst. Het is

aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere algemene verwijzing naar de mogelijke socio- economische omstandigheden waarin hij terecht zou komen volstaat niet als buitengewone omstandigheid. Wat betreft de verwijzing naar het arrest Sufi en Elmi t. het Verenigd Koninkrijk, betrokkene past die niet toe op de eigen situatie. Het is aan betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer vanuitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Bovendien heeft het EHRM het uitzonderlijke karakter benadrukt van de rechtspraak in de zaak Sufi en Elmi t. het Verenigd Koninkrijk in een latere rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091). Uit het dossier blijkt bovendien dat betrokkene bij een terugkeer naar Nigeria beroep kan doen op zijn familiaal netwerk ter plaatse. Het is aan betrokkene om aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen van een mogelijk behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelt zo ook in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754, RVV arrest 234690 van 31 maart 2020, RVV arrest 234690 van 31 maart 2020). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op de onzekerheid over de duur van de tijdelijke terugkeer. We merken echter op dat men zich niet op voorhand kan uitspreken over de concrete behandelingsduur van de verblijfsaanvraag ingediend volgens de gebruikelijke procedure. Deze is namelijk afhankelijk van allerhande factoren die niet steeds op voorhand kunnen worden ingeschat. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat vanuit het buitenland ingediende aanvragen om te worden gemachtigd tot een verblijf niet binnen een redelijke tijdspanne zouden worden behandeld (RVV, arrest nr 248445 van 29 januari 2021). Uiteraard vergt het besluitvormingsproces een zekere tijd, maar zelfs wanneer, bij gebrek aan een wettelijk bepaalde beslissingstermijn, niet precies kan worden bepaald hoeveel tijd het bestuur zal nodig hebben om de aanvraag te beoordelen, is de behandelingsduur per definitie een tijdelijk gegeven, nu het bestuur ertoe gehouden is om te beschikken op een aanvraag die bij wet is voorzien (RVV, arrest 244112 van 16 november 2020).

Het feit dat betrokkene hier tewerkgesteld was, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang zijn asielprocedure en zijn aanvragen gezinshereniging niet waren afgesloten. Vermits de laatste procedure die toegang gaf tot de arbeidsmarkt werd afgesloten op 19.05.2025 verviel op dat ogenblik tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 2019 in België zou verblijven, dat hij een bijzondere en intense binding met België opgebouwd zou hebben, dat hij hier een sociaal netwerk opgebouwd zou hebben, dat hij de facto reeds deel zou uitmaken van de samenleving waartoe hij behoort, dat hij de Nederlandse taal zou spreken, dat hij deed wat hij kon om zijn toegang tot de arbeidsmarkt te vergroten, dat hij geworteld zou zijn in onze samenleving, dat hij in staat zou zijn om te werken en financieel bij te dragen aan de samenleving, dat hij reeds jarenlang tewerkgesteld zou zijn, dat hij niet ten laste zou vallen van het sociale zekerheidsstelsel, dat hij zijn inburgeringsattest voorlegt evenals zijn certificaat Nederlands richtgraad 1 en bijhorend deelcertificaat, een bewijs van deelname aan het participatietraject, een verklaring inzake vrijwilligerswerk, zijn loonattest voor de jaren 2021 en 2022 en zijn individuele rekening van het jaar 2022) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De betrokkene toont evenmin aan dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst, met het oog op het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post, in het licht van deze elementen bijzonder moeilijk zou zijn. Zonder uitspraak te doen over de mate waarin de betrokkene in België is geïntegreerd, dient te worden vastgesteld dat zij niet aantoonbaar dat een dergelijke tijdelijke terugkeer op onherstelbare wijze afbreuk zou doen aan de elementen waarop zij zich beroept. De aangehaalde integratieelementen en de verblijfsduur vormen ook niet het bewijs van omstandigheden die het bijzonder moeilijk maken het Rijk te verlaten om de aanvraag via de geijkte procedure in te dienen. Deze beoordeling verhindert evenwel niet dat de voornoemde elementen, in

voorkomend geval, het voorwerp kunnen uitmaken van een onderzoek ten gronde, wanneer een aanvraag om machtiging tot verblijf wordt ingediend overeenkomstig de procedure van art. 9 vreemdelingenwet.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

“

- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM
- SCHENDING VAN ARTIKEL 9BIS VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN VAN 29 JULI 1991
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING

1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op haar situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- *wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;*
- *wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2. De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert haar beslissing in hoofdzaak door te verwijzen naar verzoekers procedureel verleden: verzoeker verbleef in België in het kader van asielprocedures die werden afgesloten met weigering van bescherming door het Commissariaatgeneraal (vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming), waarna hem een bevel werd betekend om het grondgebied te verlaten (24 mei 2025).

Vervolgens wijst de Dienst Vreemdelingenzaken erop dat verzoeker een relatie aanhaalt met een verblijfsgerechtigde vreemdelinge en dat hij eerder reeds gezinshereniging aanvroeg, maar dat die aanvraag negatief werd beoordeeld. Verweerder besluit daaruit dat de relatie onvoldoende wordt aangetoond als “stabiel en duurzaam” en dus niet het beschermenswaardige gezinsleven oplevert dat een afwijking van de gewone procedure zou rechtvaardigen.

Tot slot stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoekers integratie-elementen (lang verblijf, taal, opleiding, werk/werkbereidheid, sociaal netwerk) geen buitengewone omstandigheden zijn omdat dit elementen “ten gronde” zijn, en dat eventuele werkstelling zonder de vereiste vergunning geen doorslaggevend argument kan vormen.

Deze redenering houdt echter geen stand om drie samenhangende redenen, zoals hieronder toegelicht.

3. Ten eerste wordt het criterium “buitengewone omstandigheden” door de Dienst Vreemdelingenzaken te strikt toegepast.

De bestreden beslissing lijkt te vertrekken van een bijna automatische regel dat elke vreemdeling in beginsel moet terugkeren om van daaruit een aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen en dat enkel een absolute onmogelijkheid (bijvoorbeeld fysieke onmogelijkheid) een uitzondering zou kunnen vormen.

Dat is niet de juiste norm. Artikel 9bis Vreemdelingenwet vereist niet dat terugkeer onmogelijk is. Het volstaat dat terugkeer, gelet op de concrete situatie, onredelijk moeilijk is.

In casu wordt precies deze norm onvoldoende onderzocht.

Verzoeker verblijft sinds meerdere jaren in België (de beslissing vermeldt sinds 2019) en beschrijft een opgebouwd privéleven: taalverwerving, opleidingstrajecten, vrijwilligersactiviteiten en stappen richting sociale integratie.

De Dienst Vreemdelingenzaken minimaliseert dit door deze elementen enkel te betrekken bij een gegrondheidsoordeel, maar vergeet dat integratie niet alleen relevant is voor de inhoudelijke beoordeling van een regularisatie, maar óók voor de vraag of een verplichte terugkeer om elders een procedure te voeren een disproportionele breuk zou vormen met de bestaande sociale verankering, met verlies van opgebouwde stabiliteit en met een reëel risico op langdurige onzekerheid en feitelijke uitsluiting.

Door deze elementen te reduceren tot een niet-relevant “ten gronde”-argument, maakt de Dienst Vreemdelingenzaken voor personen die net aantonen dat zij reeds duurzaam in België zijn ingebed het onmogelijk om zich te beroepen op artikel 9bis Vreemdelingenwet.

4. Ten tweede is de beoordeling onder artikel 8 EVRM (privé- en gezinsleven) onvoldoende concreet en disproportioneel.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoeker geen voldoende bewijs levert van een stabiele en duurzame partnerrelatie en verwijst daarbij naar het feit dat verzoeker geen gezamenlijk adres of een overtuigend geheel van stukken zou neerleggen en dat een eerdere gezinsherenigingsaanvraag werd geweigerd.

Zelfs wanneer het bestuur twijfels heeft over de formele bewijskracht van sommige stukken, blijft zij verplicht om een reële proportionaliteitsafweging te maken: wat is de praktische impact van een terugkeer naar Nigeria op het privéleven dat verzoeker sinds 2019 in België heeft uitgebouwd én op het eventuele gezinsleven dat hij aanhaalt?

In plaats van die afweging uit te werken, volstaat de beslissing met algemene formules zoals dat een “tijdelijke scheiding” geen ernstig nadeel zou opleveren en dat verzoeker de “geijkte weg” moet volgen.

Dit is te abstract.

Een tijdelijke scheiding is niet automatisch “niet ernstig”: wanneer de terugkeer leidt tot onbepaalde duur (wachttijden, onzekerheid over visum of toelating, praktische drempels), dan wordt de impact reëel en zwaar. Het is net de taak van de Dienst Vreemdelingenzaken om te onderzoeken of de terugkeer in dit concrete geval inderdaad tijdelijk en beheersbaar is, of dat zij de relatie en het opgebouwde privéleven in de praktijk structureel onder druk zet.

De beslissing doet dit niet en baseert zich in plaats daarvan op veronderstellingen (“kan elders verdergezet worden”) die niet met concrete dossiergegevens worden onderbouwd.

5. Ten derde miskent de beslissing dat de combinatie van verzoekers procedureel verleden en zijn actuele verankering in België de terugkeer niet “neutraal” maakt.

De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst naar het feit dat verzoeker “slechts toegelaten” was in het kader van asielprocedures en dat de lange behandelingsduur hem geen recht op verblijf geeft.

Dat mag op zich juist zijn als abstract beginsel, maar het ontslaat verweerder niet van haar plicht om te beoordelen wat vandaag, na jaren feitelijke aanwezigheid, de concrete gevolgen zijn van het opleggen van een terugkeer enkel om een procedurevorm te respecteren.

Artikel 9bis is net bedoeld om in uitzonderlijke situaties te vermijden dat procedureel formalisme leiden tot disproportionele en onredelijke gevolgen. Hier wijst de Dienst Vreemdelingenzaken zelf op verzoekers langdurige aanwezigheid en de opbouw van sociale banden, maar gebruikt dit vervolgens niet als factor in een billijkheidstoets; zij gebruikt het enkel om te zeggen dat dit “niet volstaat”.

Daarmee wordt de essentie van de exceptie uitgehold: hoe langer iemand aanwezig is en hoe sterker zijn integratie, hoe zwaarder de administratie net moet motiveren waarom terugkeer om in het buitenland een aanvraag te doen nog redelijk zou zijn.

Daarbij komt dat de beslissing, in plaats van zorgvuldig te onderzoeken of verzoeker bij terugkeer naar Nigeria effectief over een reëel vangnet beschikt, zich hoofdzakelijk baseert op de stelling dat hij “familie” zou hebben in Nigeria (waaronder moeder en twee zussen) en dat hij dus niet zou aantonen dat hij in een toestand van verregaande materiële deprivatie terechtkomt.

Ook dit is onvoldoende: het bestaan van familie in abstracto bewijst geen effectieve opvang, bestaansmiddelen, woonst of medische/sociale ondersteuning, en de vraag bij 9bis Vreemdelingenwet is bovendien niet beperkt tot “materiële deprivatie”, maar tot de redelijkheid van de terugkeerverplichting gelet op het geheel van persoonlijke omstandigheden.

De beslissing schuift bovendien verzoekers verwijzing naar re-integratiemechanismen (IOM) naar voren alsof dit de terugkeer per definitie haalbaar maakt, maar dergelijke programma's vervangen geen individuele beoordeling van de reële drempels en onzekerheden die een terugkeer met zich kan brengen, noch bewijzen zij dat verzoeker binnen een redelijke termijn opnieuw toegang krijgt tot België via een consulaire procedure.

6. Verzoeker merkt verder nog op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing herhaaldelijk stelt dat verzoeker slechts voor een “tijdelijke” of “korte” periode moet verblijven in Nigeria, in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging van verblijf.

Wat “tijdelijk” of een “korte” periode is, wordt niet omschreven. De gemachtigde hanteert het criterium “tijdelijk” en een “korte” periode nochtans al uitgangspunt indien de periode ter sprake komt waarbinnen de verzoekende partij dient te verblijven in Nigeria om de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De tijdsperiode is ontegensprekelijk van belang in de beoordeling of het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het is onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk dat de gemachtigde deze tijdsperiode - dewelke fundamenteel is in de beoordeling - omschrijft als “tijdelijk” of “kort”, zonder enige indicatie te geven over welke tijdsperiode men hanteert. Zelfs bij benadering wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing niet aangegeven welk criterium men onder “tijdelijk” of “kort” verstaat, terwijl men hieraan wel een aftoetsing maakt. De gemachtigde meent immers dat verzoeker in deze niet-omschreven periode, “tijdelijk” of “kort”, in de mogelijkheid zou zijn om in Nigeria te verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Er kan bovendien worden vastgesteld dat er een langdurige periode verstreken is tussen het nemen van de beslissing door de gemachtigde (11.02.2026) en het moment van het indienen van de aanvraag (11.08.2025).

7. Gelet op bovenvermelde redenen blijkt dat de beoordeling van de gemachtigde inzake de “buitengewone omstandigheden” niet kan worden bijgetreden op basis waarvan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en dringt zich een schending op van artikel 9bis Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 'betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen' (hierna: de wet van 29 juli 1991) verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. De enkele omstandigheid dat de verzoekende partij zich niet kan vinden in de gegeven formele motivering, maakt die daarom niet onwettig. (RvS 14 oktober 2020, nr. 248.587).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden. (RvS 10 oktober 2022, nr. 254.705)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.3. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België, op grond van artikel 9bis van dezelfde wet.

De "*buitengewone omstandigheden*" zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Ze moeten klaar en duidelijk worden aangereikt in het kader van de aanvraag, nu de aanvrager de bewijslast draagt.

De aanvraag wordt, zoals thans het geval is, onontvankelijk verklaard indien geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond.

Bij de beoordeling van de vraag of de verwerende partij op deugdelijke wijze tot deze vaststelling kon komen, kan geen rekening worden gehouden met elementen die niet reeds in het kader van de aanvraag werden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich immers plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Vooreerst betoogt verzoeker dat het criterium "*buitengewone omstandigheden*" door de verwerende partij te strikt wordt toegepast. De bestreden beslissing lijkt te vertrekken van een bijna automatische regel dat elke vreemdeling in beginsel moet terugkeren om van daaruit een aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen en dat enkel een absolute onmogelijkheid (bijvoorbeeld fysieke onmogelijkheid) een uitzondering zou kunnen vormen, zo stelt hij. Verzoeker wijst erop dat dat niet de juiste norm is, maar dat het volstaat dat terugkeer, gelet op de concrete situatie, onredelijk moeilijk is, wat volgens hem *in casu* onvoldoende wordt onderzocht.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij heeft gemotiveerd waarom *“De aangehaalde elementen [...] geen buitengewone omstandigheid [vormen] waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”* Het komt aan verzoeker toe om in concreto aan te tonen welk van de door hem aangehaalde elementen op kennelijk onredelijke of te strikte wijze werd beoordeeld in het licht van de vraag of zij kunnen worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid die het hem bijzonder moeilijk of onmogelijk zou maken om terug te keren naar zijn land van herkomst om zijn aanvraag in te dienen. De premisse waarvan verzoeker in het algemeen uitgaat blijkt alleszins niet uit de motieven van de beslissing.

Daarnaast beroept verzoeker zich op zijn lang verblijf sinds 2019 in België en zijn opgebouwd privéleven, waaronder taalverwerving, opleidingstrajecten, vrijwilligersactiviteiten en stappen richting sociale integratie. Hij hekelt dat de verwerende partij dit minimaliseert door deze elementen enkel te betrekken bij een gegrondheidsoordeel en met betrekking tot het lang verblijf enkel verwijst naar het feit dat verzoeker *“slechts toegelaten”* was in het kader van asielprocedures en dat de lange behandelingsduur hem geen recht op verblijf geeft. Hij betoogt dat de verwerende partij vergeet dat integratie en lang verblijf niet alleen relevant zijn voor de inhoudelijke beoordeling van een regularisatie, maar óók voor de vraag of een verplichte terugkeer om elders een procedure te voeren een disproportionele breuk zou vormen met de bestaande sociale verankering, met verlies van opgebouwde stabiliteit en met een reëel risico op langdurige onzekerheid en feitelijke uitsluiting. Hoe langer iemand aanwezig is en hoe sterker zijn integratie, hoe zwaarder de verwerende partij net moet motiveren waarom terugkeer om in het buitenland een aanvraag te doen nog redelijk zou zijn, zo betoogt hij.

Uit de bestreden beslissing blijkt inderdaad dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat de door verzoeker aangevoerde elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden, aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en niet in de ontvankelijkheidsfase worden behandeld. De Raad stelt vast dat dit standpunt van de verwerende partij in lijn is met de rechtspraak van de Raad van State luidens dewelke omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, in beginsel de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De verwerende partij heeft het daar evenwel niet bij gehouden. Zij heeft met betrekking tot de elementen van lang verblijf en integratie *in fine* van de bestreden beslissing toegevoegd:

“betrokkene toont evenmin aan dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst, met het oog op het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post, in het licht van deze elementen bijzonder moeilijk zou zijn. Zonder uitspraak te doen over de mate waarin de betrokkene in België is geïntegreerd, dient te worden vastgesteld dat zij niet aantoont dat een dergelijke tijdelijke terugkeer op onherstelbare wijze afbreuk zou doen aan de elementen waarop zij zich beroept. De aangehaalde integratie-elementen en de verblijfsduur vormen ook niet het bewijs van omstandigheden die het bijzonder moeilijk maken het Rijk te verlaten om de aanvraag via de geijkte procedure in te dienen. Deze beoordeling verhindert evenwel niet dat de voornoemde elementen, in voorkomend geval, het voorwerp kunnen uitmaken van een onderzoek ten gronde, wanneer een aanvraag om machtiging tot verblijf wordt ingediend overeenkomstig de procedure van art. 9 vreemdelingenwet.”

Deze motieven sluiten aan bij de reeds eerder gemaakte beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarbij werd geconcludeerd, wat verzoekers privéleven betreft, dat niet blijkt dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Nigeria uitgesloten is en een schending van artikel 8 van het EVRM met zich zou brengen.

Het komt derhalve aan verzoeker toe om de beoordeling van zijn privéleven en integratie in België met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. De herhaling van de elementen van integratie en lang verblijf uit zijn aanvraag volstaan daartoe niet, net zomin als het loutere gegeven dat verzoeker het niet eens is met het oordeel van de verwerende partij.

Verzoeker betoogt dat de beoordeling van zijn privé- en gezinsleven onder artikel 8 van het EVRM niet voldoende concreet is, en disproportioneel. Hij doet gelden dat de verwerende partij stelt dat verzoeker geen voldoende bewijs levert van een stabiele en duurzame partnerrelatie en dat zij daarbij verwijst naar het feit dat verzoeker geen gezamenlijk adres of een overtuigend geheel van stukken zou neerleggen en dat een eerdere gezinsherenigingsaanvraag werd geweigerd. Verzoeker betoogt dat zelfs wanneer het bestuur twijfels heeft over de formele bewijskracht van sommige stukken, zij verplicht blijft om een reële

proportionaliteitsafweging te maken van wat de praktische impact is van een terugkeer naar Nigeria op het privéleven dat verzoeker sinds 2019 in België heeft uitgebouwd én op het eventuele gezinsleven dat hij aanhaalt. In plaats van die afweging uit te werken, volstaat de beslissing met algemene formules zoals dat een “*tijdelijke scheiding*” geen ernstig nadeel zou opleveren en dat verzoeker de “*geijkte weg*” moet volgen, zo stelt verzoeker. Hij meent dat dit te abstract is aangezien een tijdelijke scheiding niet automatisch “*niet ernstig*” is en betoogt dat wanneer de terugkeer leidt tot onbepaalde duur (wachttijden, onzekerheid over visum of toelating, praktische drempels), de impact reëel en zwaar wordt. Hij hekelt dat de verwerende partij niet heeft onderzocht of de terugkeer in dit concrete geval inderdaad tijdelijk en beheersbaar is, of dat zij de relatie en het opgebouwde privéleven in de praktijk structureel onder druk zet. Hij hekelt dat de verwerende partij zich baseert op veronderstellingen (“*kan elders verdergezet worden*”) die niet met concrete dossiergegevens worden onderbouwd.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het garandeert geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27) en het kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Opdat verzoeker zich kan beroepen op de voormelde bepaling, moet hij aantonen dat hij een beschermenswaardig gezins- en/of privéleven heeft. De verwerende partij is van oordeel dat dat niet het geval is.

Met betrekking tot het vermeende gezinsleven met zijn partner, stelt de verwerende partij vast dat een eerdere aanvraag om verblijfsrechten te verkrijgen op basis van de relatie werd afgewezen, dat bij de aanvraag geen enkel stuk wordt gevoegd dat betrekking heeft op verzoekers partner of hun relatie, en dat voor het overige het administratief dossier slechts enkele foto's en printscreens van vermoedelijke whatsappberichten bevat, zodat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat ze een feitelijke partnerrelatie met een duurzaam karakter onderhouden met de intentie een stabiele en duurzame levensgemeenschap op te bouwen. Het enkele gegeven van een samenwoning toont nog niet noodzakelijkerwijze het bestaan aan van een oprechte en duurzame partnerrelatie die als gezinsleven wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM, aldus de verwerende partij, en die concludeert dat geen beschermenswaardig gezinsleven kan worden aangenomen.

Verzoeker leest de bestreden beslissing dus verkeerd waar hij stelt dat de verwerende partij heeft gesteld dat er geen gezamenlijk adres is. Voor het overige brengt verzoeker niks in tegen deze concrete motieven. Hij toont aldus niet aan dat er alsnog sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven met zijn vermeende partner en kan zich dus niet dienstig beroepen op de bescherming van artikel 8 van het EVRM in de mate die betrekking heeft op zijn gezinsleven. Hij toont dan ook zijn belang niet aan bij zijn grief dat de verwerende partij een reële proportionaliteitsafweging moest maken. Ook zijn kritiek op het motief dat hij de geijkte procedures moet volgen, is niet dienstig, aangezien dit een overtoollig motief betreft.

Wat betreft verzoekers privéleven heeft de verwerende partij geoordeeld dat:

-de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt;

- verzoeker ter staving van zijn sociale banden een bewijs van deelname aan het participatietraject en een verklaring inzake vrijwilligerswerk voorlegt, maar dat hieruit niet blijkt dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken;
- de normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, op zich niet voldoende is om een schending van het privéleven aan te nemen;
- verzoeker niet aantoont dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen;
- verzoeker met andere woorden niet aantoont dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Nigeria uitgesloten is.

De Raad wijst op de rechtspraak van het EHRM die stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). Verzoeker moet dus aannemelijk maken dat zelfs een tijdelijke terugkeer met het oog op het indienen van de aanvraag niet mogelijk is zonder een schending van artikel 8 van het EVRM met zich te brengen.

Verzoeker betoogt ter zake dat een tijdelijke scheiding niet automatisch “niet ernstig” is en de impact ervan reëel kan zijn, en zwaar. Hij verwijst naar wachttijden, onzekerheid over een positieve beslissing en praktische drempels. Hij doet gelden dat het de taak is van de verwerende partij om te onderzoeken of de terugkeer inderdaad tijdelijk en beheersbaar is, dan wel de relatie en het opgebouwde privéleven structureel onder druk zet. Hij kan hierin niet worden gevolgd: in het licht van de vaststellingen die door de verwerende partij werden gedaan zowel wat betreft zijn vermeende partnerrelatie als wat betreft de aard van zijn privéleven, komt het immers aan hem toe om in concreto aannemelijk te maken waarom een tijdelijke terugkeer niet mogelijk is.

Verzoeker betoogt dat de verwerende partij miskent dat de combinatie van zijn procedureel verleden en zijn actuele verankering in België een terugkeer niet neutraal maakt. Hij doelt hiermee op de motivering in de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat verzoeker wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten, dat de duur van de asielprocedures ook niet van die aard was dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden en dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, aan verzoeker *ipso facto* geen recht op verblijf geeft. Hij stelt dat dit dan wel juist mag zijn als abstract beginsel, maar dat dit de verwerende partij er niet van ontslaat te beoordelen wat, na jaren van feitelijke aanwezigheid, de concrete gevolgen zijn van een terugkeer enkel en alleen om een procedurevorm te respecteren.

De Raad wijst er in die context op dat de bescherming verleend door artikel 8 van het EVRM niet absoluut is en uit de vaste rechtspraak van het EHRM volgt dat een gezins- of privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. De verwerende partij heeft vastgesteld dat het gezinsleven niet is aangetoond en dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Nigeria uitgesloten is. Verzoeker slaagt er niet in dit te ontkrachten, en hij toont dus niet aan dat de verwerende partij *in casu* een positieve verplichting had om hem op het grondgebied te laten verblijven om hier zijn aanvraag in te dienen, of hierover uitgebreider had moeten motiveren.

Verzoeker viseert voorts het motief betreffende de onzekerheid over de duur van de tijdelijke terugkeer. Hij stelt dat niet wordt omschreven wat moet worden verstaan onder “tijdelijk” of “een korte periode” terwijl deze tijdsperiode ontegensprekelijk van belang is in de beoordeling of het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland. De verwerende partij meent immers dat hij in deze niet-omschreven periode, “*tijdelijk*” of “*kort*”, in de mogelijkheid zou zijn om in *Nigeria* te verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf, zo stelt hij. Verzoeker verwijst naar de behandelingsduur van de huidige aanvraag en meent dat er sprake lijkt te zijn van een langdurige periode.

De aanvraag om verblijfsmachtiging die verzoeker zal indienen in het land van oorsprong valt onder de toepassing van artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Hierin wordt niet bepaald binnen welke termijn de verwerende partij over deze aanvraag een beslissing moet nemen. De Raad kan het dan ook niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk achten dat in de eerste bestreden beslissing geen tijdsindicatie wordt gegeven voor de behandeling van deze aanvraag. Zoals de verwerende partij terecht stelt, is de

behandelingsduur afhankelijk van allerlei factoren die niet altijd op voorhand kunnen worden ingeschat en wordt in ieder geval niet aangetoond dat vanuit het buitenland ingediende aanvragen niet binnen een redelijke tijdspanne zouden worden behandeld. Verder valt niet in te zien waarom de behandelingsduur van de huidige aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zomaar zou moeten worden getrokken naar de behandeling van een dergelijke aanvraag op grond van artikel 9 van dezelfde wet.

Waar verzoeker stelt dat de tijdsperiode binnen dewelke de aanvraag wordt behandeld fundamenteel is in de beoordeling, moet in eerste instantie worden herhaald dat hij niet heeft aangetoond dat zijn banden met België van die aard zijn dat ze geen tijdelijke terugkeer zouden kunnen verdragen. Verder wordt in de bestreden beslissing ook vastgesteld dat het erg onwaarschijnlijk is dat verzoeker geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf enerzijds, en anderzijds dat hij een beroep kan doen op de IOM om de nodige steun te krijgen voor de terugreis en de re-integratie. Hierdoor kan verzoekers bewering dat hij niet zou kunnen voorzien in zijn basisbehoeften en in een toestand van verregaande materiële deprivatie zou terechtkomen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid, aldus de verwerende partij.

Verzoeker stelt daar tegenover dat het bestaan van familie geen effectieve opvang, bestaansmiddelen, woonst of medische/sociale ondersteuning aantoont, en de vraag bij een 9bis-aanvraag niet beperkt is tot materiële deprivatie maar tot de redelijkheid van de terugkeerverplichting gelet op het geheel van de persoonlijk omstandigheden. De verwijzing naar re-integratiemechanismen via de IOM vervangen geen individuele beoordeling van reële drempels en onzekerheden bij terugkeer, zo stelt hij nog.

Met zijn betoog toont verzoeker evenwel niet aan dat het kennelijk onredelijk is om te oordelen dat het onwaarschijnlijk is dat iemand die ruim 27 jaar in Nigeria verbleef en van wie uit het administratief dossier blijkt dat hij er nog dichte familie heeft geen netwerk meer zou hebben waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing over zijn aanvraag. In de bestreden beslissing wordt er terecht op gewezen dat het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan en verzoeker toont niet aan dat het anders is. Evenmin toont hij aan dat hij geen beroep zou kunnen doen op de re-integratiesteun van de IOM. Aldus heeft de verwerende partij terecht geoordeeld dat verzoekers bewering dat hij niet zou kunnen voorzien in zijn basisbehoeften en in een toestand van verregaande materiële deprivatie terecht zou komen -een terminologie die hij zelf heeft gehanteerd in zijn aanvraag- niet kan worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid.

Verzoeker toont niet aan dat een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst om aldaar zijn aanvraag in te dienen alsnog disproportioneel zou zijn in het licht van artikel 8 van het EVRM of bijzonder moeilijk of onmogelijk zou zijn nu hij noch aannemelijk maakt dat zijn privéleven in België van die aard is dat het zelfs geen tijdelijke terugkeer zou kunnen verdragen, noch aantoont dat hij in zijn land van herkomst geen enkel netwerk meer zou hebben of er geen beroep kunnen doen op de steun van het IOM, zodat de situatie waarin hij zullen terechtkomen in zijn land van herkomst hoe dan ook niet als een buitengewone omstandigheid kan doorgaan.

Het is noch onwettig, noch kennelijk onredelijk om, na te hebben vastgesteld dat een tijdelijke terugkeer geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM, vast te stellen dat de elementen van het privéleven niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend maar behoren tot de grondigheid ervan.

Samengevat toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld, en evenmin dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

2.4. Het enig middel, dat geen ruimere draagwijdte kent dan hetgeen hiervoor is besproken, kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS